

ယုဝတီ

ခင်စိန်စိုင်း ရန်ကင်းသူ

ဒုတိယဆုရှင်

2017

NOBEL-MYANMAR LITERARY FESTIVAL
[Creative Literature]

(၁)

မာဒေါဖင်မီလီယာ တံခါးလေးဖက် အဖြူရောင်သက်သက် ကားသစ်လေးတစ်စီးသည် ရန်ကင်းလမ်းမကြီး တစ်လျှောက်ဝယ် ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းရင်းက သူ့အလိုရှိသော တိုက်နံပါတ်ကို ရှာဖွေလျက်ရှိပေသည်။ ။

ဤအဆောက်အအုံကြီးငယ်များ သည် နိုင်ငံပိုင်ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် သင်လည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိ၏။

ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန်လည်း သင့်တာဝန်ဖြစ်သည်။ ။

ကံဘွဲလမ်းဆုံ ရန်ကင်းအဝင်ဝမှ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ကားပေါ်မှ လူရွယ်သည် ဖတ်၍ ပြုံးမြဲ မြဲဖြစ်နေစဉ် နံပါတ်(၁၇)ဟီးနီးကားကြီးများ သည် ကားဖြူကလေးကို ကျော်၍ ကျော်၍ တက်သွားကြသည်။ ။

ပိုင်းလော့မင်းသက်နိုင်သည် သူ့မျက်နှာကို အပြင်ထုတ်၍ တိုက်နံပါတ်(×××) ဂျူးပလက်စ်များကို တစ်တိုက်ချင်းလိုက်၍ ရှာနေပေသည်။ ။ ရန်ကင်းလမ်းမကြီးမှာ အလွန်စည်ကားရကား ကားများကို ရှေ့တိုးနောက်ငင် ရှောင်ရလွန်း၍ လမ်းဘေးတွင် ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ ။

“ဟော... တွေ့ချင်တော့လည်း (×××) နံပါတ် တိုက်နဲ့ တန်းတွေ့တာကိုး”

မင်းသက်နိုင်သည် လေယာဉ်ကွင်းက တန်းလာရ၍ သူ့လေယာဉ်

မောင်းဝတ်စုံ ဘောင်းဘီအနက်အရှည်၊ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ နက်ကတိုင်ပေါ်
မှ အပေါ်ဝတ် အနက်ရောင်ဘောင်းဘီနှင့် တစ်ဆင့်တည်း လေယာဉ်မှူး
ဝီးကပ်ဦးထုပ် အစရှိသည် တို့ နှင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ကားထဲမှ ဆင်း၍ လူဟန်ထွားသလောက်
နူးညံ့ညင်သာသောဟန်များ ဖြင့် သူ့အရပ်မားမားကြီးကို ခပ်ကျစ်ကျစ်
လျှောက်၍ ထိုတိုက်နံပါတ် (XXX) ဂျူးပလက်စ်တိုက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။

သစ်သားဝင်းထရိုကို သင်္ဘောဆေးအဖြူကလေးသုတ်၍ သစ်ခွပင်
ကလေးများ ခပ်ကျဲကျဲစိုက်ထားပြီး မြက်ခင်းလှလှဥယျာဉ် (Lawn) က
လေးဖန် တီးထွားပုံမှာ အနောက်တိုင်းမဂ္ဂဇင်းထဲမှ အိမ်ပုံစံများ
ကြော်ငြာထားသော ဆေးရောင်စုံ ပန်းချီကားလေးပမာ စိတ်ချမ်းသာစွာ
ယိကလေး ဖြစ်နေရပေသည်။ ။

ဆင်စွယ်နှစ်အရောင် ဇာခန်းဆီးကလေးများ သည် လေအဝှေ့တွင်
လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ။ တရုတ်ကတ်ကလေးများ အကြားမှ လှမ်းကြည့်ရ
င်း...

“လူရိပ်လူခြည်လည်း မတွေ့ပါလား။ အဟမ်း”

“ဟော... ဒီမှာ ဘဲလ်ရှိသားပဲ”

“ကလင်”

လူရွယ်သည် ခြေစု၍ တောင့်တောင့် သပ်ရပ်စွာရပ်ရင်းက လူစောင့်
နေစဉ် ခြေသံလိုလို ကြားလိုက်ရ၍ သူ့ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို အသာကလေး
ချွတ်လိုက်သည်။ ။

မကြာမီ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်စ လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမရွယ်တစ်
ဦးသည် သူ့ဆံပင် ကျောလယ် မရှိတရှိခန့်ကို ဘေးသို့ချရင်း မျက်နှာသု

တံပဝါနှင့် သုတ်ရင်း ပြေးထွက်လာသည်။ ။

မင်းသက်နိုင်က သံဆန်ခါ တံခါးအပြင်မှ
ခါးကိုညွတ်ယောင်ယောင်ပြ၍ နှုတ်ဆက်ရင်း...

“ကျွန်တော် ပိုင်းလော့မင်းသက်နိုင်ပါ။ ဒီက ဆရာမသီတာဇင်ဆို
တာပါလား ခင်ဗျာ”

“ဪ... လာပါ။ လာပါ”

မိန်းမရွယ်သည် ရေချိုးပြီးစနှင့်တူသည် ။ သနပ်ခါးမပါ ဘလောက်
စံပွပ္တစ်ထည်ကို ကမန်းကတန်းဆွဲ၍ ဝတ်လာရပုံပေါ်သည် ။ သို့သော်
ဘာကဘယ်လိုကြည့်ကောင်းနေသည် မသိ။ သူ့ကိုယ်လုံးသည် ဆိုဖီယာ
လောရင့်အငယ်စားလို မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးတစ်ဖက်နှင့် ကပိုကရီနှင့်
ကြည့်၍ ကောင်းနေပေသည် ။

“ထိုင်ပါရှင်၊ မသီတာကို ခဏစောင့်ပါနော်”

အမျိုးသမီးကလေးသည် ရေဒီယိုဂရမ်ပေါက်စကလေးပေါ်မှ လိုက်ဖ်
မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်နှင့် စီးကရက်ဘူးကို မင်းသက်နိုင်ရှေ့တွင် အသာအ
ယာချပေးပြီး စွပ်ခနဲ ဝင်သွားပေတော့သည် ။

“ဪ... ဒေါ်လေးရီပြောတဲ့ သီတာဇင်ဆိုတာကိုး”

ပိုင်းလော့မင်းသက်နိုင်သည် ထိုအမျိုးသမီး၏
ချက်ချာရဲရင့်ပုံကိုတွေးရင်း ကျန်ခဲ့သည် ။ ရုပ်က တစ်မျိုးပါဟူ၍ လည်း
ဆက်၍ စဉ်းစားနေမိသည် ။ ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်။ မင်းသက်နိုင်သည် စ
က္ကန့်သံကို လက်ချိုးရေတွက်နေမိသည့်ပမာ။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာသော် စောစောကအမျိုးသမီးသည် သနပ်ခါးမှု
န်ကပ်ကပ်ကလေး သပ်ရပ်စွာလူး၍ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြီးပုံရ

သည် ။ လင်ပန်းတစ်ချပ်ကို သူ့ခါးလေး တောင့်တောင့်ထား၍ ကော်ဖီ တစ်ခွက်ကို သယ်ယူလာသည် ။

“အာ... ကော်ဖီတွေဘာတွေ ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ။ ဟောဒီမှာ ဘုန်းကြီးက ပစ္စည်းကလေးတစ်ခု ပေးခိုင်းလိုက်လို့ ပါ”

“စောင့်လက်စနဲ့ မထူးပါဘူးရှင်။ ကျွန်မတောင် ရှင်ရောက်စက ထမင်းအိုးတစ်လုံး ပြေးတည်လိုက်တာ ခု ပွက်နေပြီ။ သောက်ပါဦးရှင်”

ထိုသို့ပြောရင်း ထမင်းအိုးအရေးကြီးပုံနှင့် ပြေးဝင်သွားပြန်သည် ။

“တောက်... တော်တော်ခက်တဲ့ အမျိုးသမီးပါလား။ ဒီမှာ ရပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ လက်မှတ်ဝယ်ထားတာ အိမ်ကျ ရေချိုးချိန်မှ ရပါ့မလား မသိပါဘူးဗျာ”

“ဒီမှာ ဒီမှာ မသိတာဇင်။ ကျွန်တော် ပြန်ချင်ပြီခင်ဗျာ။ ပစ္စည်းနဲ့ ဘုန်းကြီးစာကလေးသာ ယူထားလိုက်ပါတော့”

မင်းသက်နိုင်သည် အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် လှမ်း၍ ပြောလိုက်မိသည် ။

“မသိတာ လာတော့မယ်ရှင်။ ဆယ်မိနစ်လောက် လိုတော့တယ်”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျားက မသိတာဇင် မဟုတ်ဘူး လားဗျ”

“ဟော... ရှင့်ကို ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သိတာဇင်လို့ မပြောရပါလားရှင်။ နေဦး နေဦး ကျွန်မ အခုထွက်ခဲ့ပါ့မယ်”

သို့သော် မင်းသက်နိုင်သည် မီးဖိုသို့ မားခနဲရောက် လာပြီး မတ်တတ်ရပ်၍ ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် အဝတ်ထူထူခံ၍ ငရုတ်ဆုံတင်ကာ လက်တစ်

ဖက်ခါးထောက်၍ လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ငရုတ်သီးထောင်းနေပုံကို အံ့သြတကြီး ဆက်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

“ဪ... ရှင် စောင့်ရတာ သိပ်ပျင်းနေပြီထင်တယ်။ ကျွန်မက ဗိုလ်ကြီး မြကေခိုင်ပါ။ ဒီနေ့ ကျွန်မ ညစာချက်ဖို့ တာဝန်ကျတယ်ရှင်။ သူတို့ က ပြန်လာကြရင် အရမ်းဆာလာကြတာ။ ဒါကြောင့် ရှင့်ကို အေးအေးဆေးဆေး ဧည့်မခံနိုင်တာတော့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီး မြကေခိုင်သည် မင်းသက်နိုင်အား စကားပြောရင်းက သူထောက်ထားသော ခါးကို ပုံမပျက်ပင် ဆက်ထောက်ရင်း ငရုတ်ဆုံထဲမှ အနှစ်ထောင်းပြီးသားများကို ဇွန်းကြီးတစ်ခုနှင့် ကော်၍ ဆီချက်ထားသော ဒယ်အိုးထဲသို့ ရှဲခနဲမြည်သည် ထိ ထည့်လိုက်သည်။ ။ မီးဖိုကလေးတစ်လုံးမှ အသုံးအဆောင်ခွက်ယောက်များ သည် သစ်လွင်၍ အကောင်းစားလေးများ ချည်း ဖြစ်ရုံမက (Rice Cooker) ခေါ် လျှပ်စစ်ထမင်းအိုးအဖြူကြီးများ ၊ နာရီမိနစ်နှင့် ချက်ရသော လျှပ်စစ်အသားချက် သောအိုးများ ၊ ပလတ်ထိုး၍ ရေနွေးတည်သော ကရားများ ၊ ပေါင်မုန့်ကင်သော သံဆန်ခါလျှပ်စစ်မီးဖို ကလေးများကို မင်းသက်နိုင်သည် အားလုံး ဝှေ့ယမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရင်းက

“ဪ... ခင်ဗျားက စစ်ဗိုလ်ကိုး၊ ဒါကြောင့် ထမင်းချက်တဲ့ ပုံက မြန်မာမနဲ့ ကို မတူဘူးဗျာ”

ဗိုလ်ကြီးမြကေခိုင်သည် ဟင်းအိုးမွှေရင်းက မိမိအား ချီးမွမ်းပုံနှင့် ဝေဖန်လိုက်သော မင်းသက်နိုင်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း...

“မြန်မာမတွေ အလုပ်လုပ်နည်းဟာ သိပ်ခါးကုန်းတယ်ရှင်။ ငရုတ်သီးထောင်းလည်း ကုန်းထောင်းရတယ်။ တံမြက်စည်းလည်းရင်လည်း ခါးကုန်းလှည်းရတာပဲ။ အဝတ်လျှော်ပြန်တော့ ပိုဆိုးတယ်။ ကျွန်မတော့

ယူကေက ပြန်လာကတည်းက ဒီမြန်မာမတွေ အလုပ်လုပ်နည်းကို
တွန်းလှန်လိုက်တယ်။ ဟော... ညော်တွေနဲ့နေပြီ။
ဝင်းတံခါးဟွန်းသံကြားတယ်။ မသိတာ လာပြီထင်တယ်”

မင်းသက်နိုင်သည် မသိတာဇင်အား တွေ့ချင်လှပြီဖြစ်ရကား စွပ်ခနဲ
ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည် ။

“သိတာဇင်”

မျက်လုံးလှလှ ဖြူဖြူဝဝ ဝတ်စားပုံ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း။

ဝင်းတံခါးကလေးကိုတွန်း၍ ဝင်လာသော အမျိုးသမီးကို မင်းသက်
နိုင်သည် ဝမ်းသာအားရ လှမ်းကြည့်ရင်းက...

“ကျွန်တော် မင်းသက်နိုင်ပါ။ တစ်နေ့က ပခုက္ကူခဏပြန်တာနဲ့
ဘုန်းကြီးက ပစ္စည်းတစ်ခု ယူသွားပါဆိုလို့ ကျွန်တော် ဆောင်ကြဉ်းခဲ့
တာပါ”

မင်းသက်နိုင်သည် သိတာဇင်တစ်ယောက် စောစောက ဗိုလ်ကြီးမြ
ကေခိုင်ကဲ့သို့ အထဲသို့ စွပ်ခနဲဝင်ကာ ငရုတ်သီးထောင်းနေဦးမည်စိုး၍
အမိဖမ်းကာပစ္စည်း ထုပ်ကလေးနှင့် စာတစ်စောင်ကို ဘောင်းဘီအိတ်
ထဲမှ အမြန်ထုတ်၍ ပေး လိုက်လေသည် ။

မိန်းမပျိုသည် မင်းသက်နိုင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ရင်းက
စောစောက ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားသည် လှစ်ခနဲပြုံးသွားရပြီး...

“ကျွန်မ ဒေါက်တာဌေးဌေးပါ။ မသိတာ ခုချိန်ထိ မရောက်သေးပုံပေါ်
ရင် အစည်းအဝေးများ ရှိနေသလား မသိပါဘူးရှင်”

“ဗျာ”

မင်းသက်နိုင်သည် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး
ဗျာလိုက်ရလေတော့ သတည်း။

“ဪ... လူမှားလို့ ပါခင်ဗျာ။ ဟိုဟို... စောစောကလည်း နာရီဝက်
လောက်ရှိတဲ့ တစ်ချိန်လုံး ဗိုလ်ကြီးမြကေခိုင်ကို မသိတာပင်ထင်ပြီး
စောင့်နေတာခင်ဗျာ။ အဟင်း... အဟင်း”

လူရွယ်သည် နှစ်လိုဖွယ်ယဉ်ကျေးသော ဟန်ကလေးများကြားမှ ရှ
က်ရယ်ရယ်ရင်း သူ့နာရီလေးကို ငုံ့ကြည့်နေစဉ် ဗိုလ်ကြီးမြကေခိုင်သည်
လက်ထဲမှ ဓားရိုးဖြူလေးနှင့် အာလူး ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံးကို အခွံနွှာရင်း
ထွက်လာကာ...

“ဪ... ကျွန်မကလည်း အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ စုံစုံစေ့စေ့မပြောမိပါ
ဘူးရှင်။ ဪ... ဆိုင်းဘုတ်တွေက ဒီပြကွဒိန် ဖုံးနေတာကိုး”

ဗိုလ်ကြီးမြကေခိုင်က ဓားရိုးလေးကိုင်ထားသော လက်တစ်ဖက်မှ ပြ
ကွဒိန်ကိုဖြုတ်၍ ပြလိုက်သည် ။ မင်းသက်နိုင်က ကပျာကယာလှမ်းကြ
ည့်လိုက်ရာ ပလတ်စတစ်ရောင်စုံဖြင့် တမင်တကာ အော်ဒါမှာ ထားပုံရ
သော ဆိုင်းဘုတ်ခပ်သေးသေးသုံးခုကို အစဉ်အလိုက်ဆင့်၍ ချိတ်ထား
သည် ကို တွေ့လိုက်ရပေသည် ။

ဒေါက်တာဌေးဌေး

ဗိုလ်ကြီးမြကေခိုင်

ဆရာမသီတာဇင်

“ဪ... ဟော်... ဟော်... ပြည်သူ့သမီးကောင်း ရတနာတွေ စုဝေး
နေထိုင်ကြတဲ့ အိမ်ကိုး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် လူမှားတာကလည်း တောက်
လျှောက်ပါပဲလားဗျာ”

“ကေခိုင်ကလည်း ကွယ်။ စောစောက ငွေးငွေးတို့
သုံးယောက်နေကြတဲ့ အကြောင်း ပြောမပြဘူးလား။”

“အဲဒါ ကိုယ့်အပြစ်ပဲ သူငယ်ချင်း။ ယူတို့ ကလည်း ပြန်လာကြရင်
ဆာကြမှာ မဟုတ်လား။ ပုစွန်တုပ်ကလေးကို ဈေးမှာ ရပ်ပြီး ဖယ်ရီ ဒရို
င်ဘာ ရဲဘော်ကလေးကို အားနာပါးနာနဲ့ အဝယ်ခိုင်းခဲ့တာလည်း ပါလာ
တော့ ကမန်းကတန်း ချက်နေတာလေ ငွေးငွေးရဲ့ ။ အဟင်း... အဟင်း
... အားနာစရာ ဦးမင်း...”

“မင်းသက်နိုင်ပါ ခင်ဗျာ”

“အဲ... အဲ... ဦးမင်းသက်နိုင်ရယ်”

စစ်ဗိုလ်မ၏ ဟန်သည် အနောက်တိုင်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပမာ ရဲရဲ
တောင့်တောင့်နှင့် ကြည့်၍ ကောင်းပုံနှင့် မင်းသက်နိုင်က ပါးစပ်ပိတ်၍
ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ကဲ... ကျွန်တော် နောက်များမှ ပဲ လာပါတော့မယ်။ ဒီနေ့တော့...”

“အို... စောင့်လက်စနဲ့ ခဏလောက် စောင့်လိုက်ပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ လူမှားစရာ ကုန်ပါပြီရှင်”

စစ်ဗိုလ်မ၏ ဟန်သည် တစ်ချက်တစ်ချက် ကလေးသဖွယ် ချစ်စရာ
လည်း ကောင်းသွားရသည် ။

“မပြောနိုင်ဘူးခင်ဗျာ။ ဒီအိမ် အလည်လာတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ကယောက်ကို မသိတာပင် ထင်နေမှာ စိုးရပါသေးတယ်”

“အဟင်း... အဟင်း”

“အဟစ်”

“ဟွန်း... ဟွန်း”

ရယ်သံတစ်ပုံစံစီသည် ပြိုင်ထွက်လာရပြီး တစ်ခဏအတွင်း လူရွယ် မျက်နှာစိမ်းနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးအဖို့ ရင်းနှီးစရာကလေးများ သည် ကြံ စည်မထားရပါဘဲနှင့် အကွက်ဝင်၍ သွားရလေတော့၏။

လူရွယ်သည် ကားပေါ်ရောက်မှ ခေါင်းကလေးညွတ်၍ ပြုံးပြရင်း ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ သူ့ယူနီဖောင်းနှင့် သူ့ကားကြောင့် အမြင်လှလှ ကလေးသည် လွန်စွာမှ စားသာသွားရလေသည် ။

သို့သော် အပျိုမာန၊ ပညာမာန၊ အလုပ်ဂုဏ်မာနများ အပြည့်အဝရှိကြသော ဗိုလ်ကြီး မြကေခိုင်နှင့် ဒေါက်တာဌေးဌေးတို့ သည် လုံးဝစိတ်မဝင်စားသလို အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်သွားကြလေ တော့သတည်း။

*

(၂)

ဗိုလ်ကြီးမြကေခိုင်သည် သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် ခပ်မှီမှီလှဲအိပ်ရင်း ဆိုနီ ရေဒီယိုပေါက်စကလေးကို သူ့ခြုံထားသော စောင်ပေါ်တွင် တင်ကာ အသံခပ်တိုးတိုးကလေးပြု၍ သတင်းနားထောင်နေ ပေသည်။ ။

ဒေါက်တာဌေးဌေးကမူ ဗိုက်တာဇုံအားဆေးတစ်လုံးကို ရေတစ်ဖန်ခွက်နှင့် သောက်နေပေ၏။

ဆရာမ သီတာဇင်မှာ ကား တစ်ပတ်စာလုံး ဝတ်ဆင်ခဲ့သမျှ တက်ထရွန်အင်္ကျီလေးထည်ကို ဆပ်ပြာမှုန့်များ စိမ်၍ နေရင်းက နေ့လယ်က သူနှင့်မတွေ့လိုက်ရသော ဧည့်သည် အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

“ဟေး... မစွစ်ဂန္ဓီအကြောင်းကလေး တစ်ရက်ခြားလောက်တော့ နိုင်ငံခြားသတင်းတိုင်းမှာ လို ပါတယ်ဆရာ။ ကိုယ်တော့ သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

မြကေခိုင်သည် သတင်းအပြီးတွင် ရောင်းရင်းတို့ အား လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

“သူ့ဂိုက်လည်း ကြည့်ဦးလေ။ အိန္ဒိယပြည်မှာ ရှိတဲ့ လူသန်းပေါင်းများစွာကို ခေါင်းဆောင် နေရတယ်ဆိုပြီး အသက်လည်း သိပ်မကြီးသေးဘဲနဲ့ တကယ့်အဘွားကြီးဂိုက် လုပ်ထားတယ်နော်”

ဌေးဌေးသည် သူ့အိပ်ရာမှ အပေါ်အလှဖုံး အိပ်ရာခင်းကို သပ်ရပ်စွာ

ခေါက်ရင်း ပြောလိုက်ရာ...

“အို... ဒီလိုအတွားကြီးဂိုက် ဖမ်းထားတာဟာ သူ့ကို ပြည်သူလူထုက ကြည်ညိုလေးစားဖို့ ဂုဏ်အင်တစ်ရပ်လို ဖြစ်လာတာပဲ မဟုတ်လားဌေးရဲ့ ”

“အင်း... ဒီလိုတွေ့တော့လည်း ဟုတ်တာပဲ ကေခိုင်ရေ”

“အိန္ဒိယပြည်မှာ ပဲ မစွပ်ဆာရီဂျီနီနိုင်ငံခူးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ အိန္ဒိယ အမျိုးသားကွန်ဂရက် မှာ ပဲ ပထမဦးဆုံးအမျိုးသမီးဥက္ကဋ္ဌ အရွေးခံရတယ်။ ယူဝီနယ်မှာ လည်း ဘုရင်ခံအဖြစ် ချီးမြှောက်ခံရဖူးတယ်လေ။ ကိုယ်တို့ မြန်မာမတွေ ဒါမျိုးတွေ မထွန်းကားသေးတာ ညံ့ရာကျသကွယ်”

“လာမယ်လေ။ လာမယ်။ နောက်ဆိုရင် ဗိုလ်မှူးချုပ်မြကေခိုင်ဖြစ်မလာဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲကွယ်”

“ကဲ...ကဲ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကြီးနဲ့ အတူ အထူးကုဆရာဝန်မကြီးတို့ ရှင့်။ ဒီနေ့ည ကော်ဖီသောက်ဖို့ သကြားကုန်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် Sun Kiss (ရှောက်ကမ္ဘလာ)သီးတစ်လုံးစီ သုံးဆောင်ပြီး အိပ်ကြတော့နော်”

သီတာဇင်သည် ညစဉ် ကော်ဖီဖျော်ရန် တာဝန်ကျသူပီပီ သကြားကုန်နေကြောင်း ကြေညာ၍ ရှောက်ချိုသီးများကို အခွံခွာ၍ အဝိုင်းအဝိုင်း လှီးကာ လျက်ဆားအနည်းငယ်စီဖြူး၍ ကော်ဖီပန်းကန် ပြားလေးများ နှင့် တစ်ပန်းကန်စီ ဆပ်ပလိုင်းလုပ်လိုက်သည်။

“ဆရာမကြီးနော်။ ညကြီးမင်းကြီး ဝမ်းတော်လားအောင် လျှောက်လုပ်နေပြီ”

ဌေးဌေးသည် ဆရာဝန်မပီပီ မည်သည့်အခါတွင် ဖြစ်စေ လူမှုရေးရှုထောင့်က မြင်တတ်သဖြင့်...

“ရော်ဘာအသီး၊ ပုပ်သောအသီး မဟုတ်ပါဘူးတဲ့ ရှင်။ လတ်ကလည်း လတ်၊ ချိုတာကလည်း သကြားခဲလိုမို့ မကြောင့်မကြ သုံးဆောင်တော်မူကြပါ”

သီတာဇင်က လက်ဟန်ကလေးနှင့် လုပ်၍ ပြောလိုက်သဖြင့်...

“ကိုယ်တို့ ကတော့ ဗီတာမင်စီဆိုရင် လာခဲ့။ ဘယ်တော့မှ မငြင်းဘူး ။ အချဉ်စားပြီး မျက်လုံးကြောင်မှ Pearl S.Buck ရေးတဲ့ ‘ဒေါသကြီးသော ဇနီးချော’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု ဒီည ဇိမ်နဲ့ ဖတ်ရမယ်”

ဌေးဌေးက ရှောက်ချိုသီးများ ခံတွင်းလိုက်ပုံနှင့် လက်ကလေးလျက်၍ လျက်၍ စားရင်းက...

“အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ရတာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကိုယ်တို့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ သိပ်မဟပ် ကွာတာပဲကွာ။ ဒိတ်မလုပ်တတ်တဲ့ သမီးတို့ ၊ အတွဲမရှာတတ်တဲ့ သမီးရိုးကြီးတွေကို ဖအေ၊ မအေတွေက အတွဲရှာပေးရတာတို့ ၊ ပြီးတော့ အနမ်းတစ်ကုဋေတို့ ၊ အနမ်းတစ်ထောင်တို့ ဆိုတာကလည်း ခဏခဏပါတာပဲကွာ။ စာလုံးတွေကို သိပ်မျက်စိရှက်တာပဲ”

“ဒါတော့ နောလစ်ချ် ပေါ့ကွာ”

“ဟင်း... ဒီ အသိပညာမျိုး များ လာရင် အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ် ဆရာ။ သတိထား”

“ဒီမှာ ဌေး။ ကလေးကငို၊ သေးကစို၊ ဒန်တိုကပျောက်၊ လင်ကငေါက်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေ၊ ကိုယ်တိုင်ကကြောက်လို့ ကိုယ်က သတိထားပြီး ဇွတ်ရှောင်နေတဲ့ သူပါကွာ။ ပြီးတော့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အသည်းထဲ နှလုံးထဲက မချစ်ဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ မယူဘူးဆရာ။ အပျိုကြီးမှတက် မကလို့ အပျိုကြီးချဉ်ဖတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်”

“အပျိုကြီးချဉ်ဖတ်တော့ အဖြစ်မခံပါနဲ့ ကွယ်။ ယူဂိုက် ဆိုဖီယာ လောရင့်ပုံစံ တောင့်တောင့်ကြီး နှမြောပါတယ်”

မြကေခိုင်က သူ့ကို ယခုကဲ့သို့ပြောသဖြင့် ခေါင်းအုံးနှင့် ဌေးဌေးကို လှမ်း၍ ပေါက်သည်။ ။

ဌေးဌေးက ကျင်လည်စွာဖမ်း၍ ထားလိုက်ရင်း...

“ဟေး... ဒီနေ့ မသိတာတစ်ယောက် ကျောင်းက (ကော်ရှက်ရင်း)လုပ်ဖို့ အလုပ်တွေပဲ များ လို့ လား။ ဒါမှ မဟုတ် အန်ဆီးနီဂက်စ် မတွေ့လိုက်ရတဲ့ ရွှေဇဉ်သည် အကြောင်းပဲ စဉ်းစားနေသလားမသိဘူး။ ငြိမ်ချက်သားကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ ဆရာ။ ဒီမှာ လာပါဦး။ ဌေးပြောစရာရှိလို့ ”

သီတာဇင်က သူငယ်ချင်းမနှစ်ဦးအကြောင်းကို သိနေ၍ ခွင့်လွှတ်သော အပြုံးလေးနှင့် လျှောက်၍ လာပြီး...

“ကျောင်းကပါလာတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်တာကတော့ မှန်ပါတယ်။ အဲ... ဒုတိယစွပ်စွဲချက်ကတော့ မှားပြီ။ မသိတာ စဉ်းစားနေတာလေ။ တခြား မဟုတ်ဘူး ရှင့်။ မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေ သီတာ ဈေးသွားလှည့် မဟုတ်လား။ အဲဒါ စောစောကြီး ထသွားမယ်လို့ ။ ပြီးတော့ တနင်္လာနေ့ ကျတော့ ဟိုဘက်တိုက်က မမသန်းကို သကြားထုတ်ဖို့ စာအုပ်နဲ့ ပိုက်ဆံ ပေးခဲ့မယ်လို့ စဉ်းစားနေတာရှင့်”

“အေးပါ။ ဌေးနဲ့ ကေခိုင်တို့ မှာ အလုပ်အကိုင် တိကျပြီး စေ့စပ်သေချာလှတဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်သီတာဇင်ရဲ့ အသွန်အသင် အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ချမ်းမြေ့စွာခိုလှုံရလို့ ကျေးဇူးတွေ အများကြီး တင်နေကြပါတယ်ရှင်”

“သကြားက ယူမင်းသက်နိုင်လာကတည်းက ကုန်နေတာကွ။ သူ့ကြည့်တော့လည်း အေးအေးဆေးဆေး အိပ်စောင့်မယ့်ပုံဆိုတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်မှ မတိုက်ရင်လည်း ဘယ်ကောင်းမလဲကွယ်။ ဒါနဲ့ ရွှေကိုယ်တော်ကို နို့ဆီနိုင်ချင်းနဲ့ ဖျော်ပေးလိုက်ရတာပေါ့”

“အဟင်းဟင်း... လေယာဉ်မှူးကြီးက ဒေါင်ကလည်းကောင်းကောင်း ၊ မျက်နှာကလည်း ချိုချိုဆိုတော့ အရပ်သူများ နဲ့ လားလားမှ မထိုက် ။ ဗိုလ်ကြီးမမကြိုက်ဆိုတော့ စေတနာတွေ နည်းနည်းပိုသွားတယ်ဆိုပါတော့လေ”

“ဟယ်... မိဌေးဌေး ဆရာဝန် အစုတ်ပလုတ်မ။ တွေ့ရာတွေပြောပြီ။ ကာယကံရှင်ကြီး အနားထားပြီး ရှက်စရာကြီးဟယ်”

ဗိုလ်ကြီးမြကေခိုင်သည် ရှက်ရှက်နှင့် တွေ့ရာတွေ ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်မိရာသည် ။

“အို... ဘယ်ကာယကံရှင်လဲ။ မင်းသက်နိုင်ဆိုတာ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး။ ကြားလည်း မကြားဖူးဘူး”

“အဟင်း... နောက်တော့ ယူတွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ဂိုက်ကလည်း ပေးထားလိုက်တာ။ ဦးထုပ်ချွတ်တာ ဆောင်းတာကိုက ဂရေဂရီပက်ပုံနော်။ ပြီးတော့လေ... ကေခိုင် အာလူးလှီးနေတာ ကို ကြည့်နေပုံက ချစ်စနိုး ပြုံးပြုံးကြီးဆရာ”

“ဆက်ပြောလေ။ ယူပြောလို့ ဝရင် ကိုယ်ပြောမယ်။ ဌေးဌေးကသာ သူ့ကို လှသလေး ဂိုက်ကျသလေးနဲ့ မြင်နေပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာတော့ ကလေးငါးယောက် အဖေတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်တယ်လို့ တွက်တယ်”

“ဟယ်... ဒါတော့ ကေခိုင့်မျက်လုံးက မြက်နုကြိုက်လွန်းအားကြီးပါတယ်။ ဒီရုပ်များ ကလေးငါးယောက်အဖေတဲ့ ”

သီတာဇင်သည် သူ မတွေ့လိုက်သော ဧည့်သည် နှင့်ပတ်သက်၍ သူ သူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်ဖြစ်နေပုံမို့ ဆရာမဟန်ကလေးနှင့် ပြုံး၍ သာ ကြည့်နေပေသည် ။

“ဒါကို ကိုယ် ပရ(ဖ်)လုပ်မယ်လေ။ ကိုယ်တို့ စစ်ရုံးမှာ တချို့ဗိုလ်ကြီးတွေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတွေကို ကြည့်လိုက်ရင်လေ ယူနီဖောင်းနဲ့ ဆိုတော့ တကယ့် လူရွယ်လူပျိုလို့ တောင် ထင်ရတယ်ဆရာ။ အဲဒါမေးကြည့်လိုက်စမ်း။ သမီးက M.C ရောက်နေတာတို့ ၊ သားက R.I.T သတ်ရီးယားတို့ နဲ့ ကလေး ၇ ယောက်၊ ၈ ယောက် အဖေတွေချည်းပဲ။ အဲ... အိမ်က အမျိုးသမီးတွေကျတော့ သူတို့ ထက် အသက်ကြီးတယ် ထင်ရတယ်လေ။ ကိုယ်ပြောလိုတာက ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေထက် အသက်ချင်း သူတို့က လေးငါးနှစ်ကြီးတာတောင် နှစ်ပြန်လောက် နုနေတယ် ငယ်နေတယ်”

“ဒါတော့ သူတို့ က ကလေးမှ မမွေးရဘဲကိုးကွ။ မိန်းမများ ကလေး နို့တိုက်ရတာ သိပ်ရုပ်ကျတာ ”

“ဆရာဝန်မရေ... မိကေခိုင်တို့ လင်မယူတာ ဒါလည်း တစ်ကြောင်း ပါတယ်နော်။ မြင်ရတဲ့ ရှုခင်းတွေကို သိပ်တရားကျတယ်။ ကိုယ်တို့ က ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်တွေ မဟုတ်လား။ ခုတော့ အပျိုသွေးကလေးက ရှိနေသေးတော့ ဆိုဖီယာလောရင့်ကလေး ဘာလေး ပြောကြသေးတာပေါ့။ ဟင်း... နောက်တော့သာ အပျိုလို မနေမိလို့ ကိုယ်ရိတယ်လေးဖြစ်နေမှာ ”

“အဟင်း... အဟင်း”

နားထောင်သူ နှစ်ဦးသောပရိသတ်မှာ မအောင့်နိုင်ဘဲ ပြိုင်တူရယ်
မောလိုက်ကြမိတော့ သတည်း။

“ကဲ... တော်သင့်ပြီ မိန်းကလေးတို့ ။ အိပ်ကြတော့။ ကိုယ် မီးချောင်း
ပိတ်မယ်နော်။ စာဖတ်ချင်တဲ့ သူတော့ ဟောဒီမီးအုပ်ဆောင်းရွှေ့ပေးခဲ့မ
ယ်”

သီတာဇင်သည် သူတို့ အဖွဲ့ထဲတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော်လည်း
လူကြီးအဆန်ဆုံး၊ အသိတတ်ဆုံး၊ အစဉ်းစားတတ်ဆုံး ဖြစ်သူလေးပီပီ
အချိန်နှင့်အိပ်ကြရန် လူစုခွဲ၍ နှိုးဆော် လိုက်လေတော့သည် ။

ရာသီအားဖြင့် ဒီဇင်ဘာလဆန်းစ ဖြစ်ရကား နောက်တစ်နေ့ တနင်္ဂ
နွေ နံနက်တွင် ရန်ကင်းမြို့တော်အား နှင်းဆောင်းလျက် မြူထွေးထွေးခ
ပ်ရေးရေးသာ မြင်နေရပေသည် ။

အားကစားရာသီဖြစ်ရကား ရန်ကင်းလမ်းမကြီး တစ်ခုတွင် နှင်းပျူ
မှောင်ဝါးဝါး နံနက် ငါးနာရီလောက်ဆိုလျှင် လမ်းလျှောက်သူ၊ အပြေး
ကျင့်သူ လူကြီးလူငယ်တို့ သည် စိတ်တက်ကြွစဖွယ် လှုပ်လှုပ်ခါ၍ နေ
ပေတော့၏။

ဆရာမလေးသီတာဇင်သည် ဆွယ်တာအနီလေး ဝတ်ဆင်၍ ကြိမ်ခြ
င်းလေးထောင့်ကလေးကို ဆွဲ၍ လူချောင်လှသော ဟီးနီးကားကြီးပေါ်သို့
ပေါ့ပါးစွာ တက်လေသည် ။

လမ်းနံဘေး ပလက်ဖောင်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပြေးကြလွှားကြ
ခုန်ကြသူများကို သီတာဇင်သည် ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းက သူ ဘတ်စ်
ကားစီးလာမိခြင်းကို ရှက်သယောင် ဖြစ်သွားရသည် ။

“နေဦး နေဦး။ စောနေသေးရင် အပြန်ကျရင် ခြေကျင်ကို ပြန်မယ်”

ဟု စဉ်းစားရင်း ဂုတ္တလစ်ဈေးသို့ ရောက်ခဲ့လေတော့၏။

သီတာဇင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဝီရိယကောင်းလှပြီထင်သမျှ ဈေးရောက်မှ ရယ်စရာ ဖြစ်နေရပေတော့၏။ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ လည်း စည်ကားလိုက်သည် မှာ ပြောစရာမရှိတော့ပေ။

လူကြားထဲတွင် သူ့ကိုမထိမိအောင် ရပ်ရပ်ရှောင်ရသည် ကလည်း အချိန်ကုန်လှသည် ။ သို့သော် အပြန်လမ်းလျှောက်ပြန်လို၍ နေမမိရန် အချိန်လှ၍ ဝယ်ခြမ်းရာ ခြောက်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်အလိုတွင် ဝယ်ခြမ်း၍ ပြီးစီးသွားသည် ။

သူသည် လမ်းမကြီးမှ ဘတ်စ်ကားမစီးဘဲ တဖြည်းဖြည်းလေးလျှောက်၍ ပြန်လာသည် ။

နေထွက်တပြုခန့် ဆိုသော်လည်း မြောက်လေအေးသည် တဖျပ်ဖျပ် တိုက်ခတ်လျက် ဆောင်းနံနက်အရသာသည် အပြည့်အဝပေးနေဆဲဖြစ်ပေသည် ။

သီတာဇင်သည် ဇောနှင့်လျှောက် လာပြီးမှ သူ့လက်မောင်းသည် ဆွဲခြင်းလေးလေးကြီးကြောင့် ပင်ပန်းမှန်းမသိ ပင်ပန်း၍ လာရပေသည် ။

ထို့ကြောင့် ဟိုဘက်ဒီဘက် ပြောင်းလိုက်၊ အောက်ခဏချ၍ နားလိုက်၊ လေအေးအေးများကို အမောပြေမောရှူလိုက်နှင့် သီတာဇင်လမ်းလျှောက်ချင်ရသည် ကလည်း မသက်သာပါတကား။

ဒီနေ့မှ ပြောင်းဖူးတွေကြော်စားရန် ၁၅ ဖူးခန့် ဝယ်လာမိသည် ။ ဆွဲခြင်းတစ်ခုလုံး မောက်လျှံနေ၍ ပြောင်းဖူးတွေကလည်း တဖြုတ်ဖြုတ်ကျသမျှ တင့်တုံ့ကောက်ရသည် ကလည်း ဆရာမ ဣန္ဒြေပျက်လှချေသ

ည် ။

“ငါမှားတာပဲ။ ဈေးအလာ ဆွဲစရာဝန်မပါခင်က ခြေကျင်လျှောက်ရ မယ့်ဥစ္စာ။ ခုတော့ ဒီဆွဲခြင်းလေးလေးကြီးနဲ့ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ငါကလည်း နံလိုက်တာ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရဲနေတာပဲ”

သီတာဇင်သည် သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ် ရေရွတ်ရင်းက မနီင့်တနိုင် ယိုင်လဲတော့မှာ လေးလိုလို။ ထိုရှုခင်းကို တစ်လမ်းလုံးနောက်မှ မြင်လာ ရသူ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်စ ဗလကြွယ်ကြွယ်နှင့် လူငယ်ကလေးတစ် ဦးသည် အားမလို အားမရ ကြည့်ရင်း ပါ၍ လာသည် ။

“ဪ... ပြောင်းဖူးတွေ ဝယ်လာတာ မှားတာပါပဲ”

နံနက် လေကြည်အေးကလေးများ နှင့်အတူ သီတာဇင် အသံက လေးသည် သနားစရာလေး ထွက်ပေါ်လာရသမျှ သူ့နောက်မှ လူရွယ်သ ည် ဘာမျှတော်၏ မတော်၏ စဉ်းစားမနေအားတော့ဘဲ သီတာဇင် နံ ဘေးတွင် မားခနဲရပ်လိုက်မိသည် ။

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဆွဲခြ င်းကူသယ်ပေးပါ့မယ်”

သီတာဇင်သည် အံ့အားသင့်သင့်ကလေး မော့ကြည့်လိုက်သည် ။

လူရွယ်ကလည်း စောစောက နောက်ကျောသာ မြင်ခဲ့သော သီတာဇ င်အလှကို ထိတ်လန့်သွားသလို သူ့ခြေလှမ်းကို နောက်သို့ယောင်၍ ဆု တ်သွားရသည် ။

ဆံပင်၊ အသား၊ ကိုယ်လုံး၊ အရပ် တစ်ခုစီ၏ အလှသည် ဗြုန်းစားကြီးလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသောအခါ အမှန်ပင် လန့်သွားမိသည်

အထူးသဖြင့် မျက်ခုံးသည် အရပ်ကလေးလို သုံးရက်လခုံးခုံး ခပ်ရေး
ရေးသာ ဖြစ်သော်လည်း မျက်လုံးပြူးဝိုင်းဝိုင်းကလေးမှ မျက်တောင်
ကော့ကော့များ ခြံရံနေပုံနှင့် ဆက်၍ ကြည့်သော် တကယ့် အရပ်က
လေးနှင့် တူသည်။ ။

လူရွယ်သည် သူကြည့်လိုက်မိ၍ အားနာသွားကာ မျက်တောင်ခတ်၍
တစ်ချက်ငဲ့လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီက... ဟို.... တစ်လမ်းလုံး မနိုင်မနင်း ဆွဲလာတာမြင်လို့ ကူညီပါ
ရစေ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ရန်ကင်းကပါ”

သီတာဇင်သည် ဘောင်းဘီတို၊ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်၊ ကင်းဗတ်ရှူးနှ
င့် လူနုထွားကလေးကို တမင်တကာ မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ အစ်မကြီး ဒီလိုပဲ တဖြည်းဖြည်းဆွဲရမှာ ပေါ့”

ငါမင်းထက် အများကြီးကြီးတယ်။ ရိသဲ့သဲ့တော့ လာမလုပ်နဲ့ ဟူ
သောပုံနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

မှန်သည်။ ။ အမြင်အားဖြင့် သီတာဇင်သည် နုဖပ်ချောမွေ့လွန်းသည်
။ အသက် ၂၄ နှစ်ခန့် ဆိုသော်လည်း ၁၈ နှစ်လောက်ထင်ရသည်။ ။

လူရွယ်သည် အသက် ၂၁ နှစ်ခန့်ဟု မှန်းထင်ရသော်လည်း အသက်
အစိတ်လောက် ထင်ရသည်။ ။ သို့သော် သူ့မျက်နှာ ခပ်နုနုသည် အသက်
မှန်ကို အစစ်ခံနေပေသည်။ ။

လူရွယ်ကလည်း မိမိက ရိုးရိုးသားသားကူညီခြင်းကို တောင်တောင်
ဤဤ မထင်စေချင်ပုံနှင့် မျက်နှာကို တည်ကြည်စွာ ထားလိုက်ပြီး...

“ဟော... ပြောင်းဖူးတွေ ကျကုန်ပြီ။ ပေးပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ရှေ့
ကသွားနှင့်ပါ့မယ်။ မမနောက်က လိုက်ခဲ့ပေါ့ခင်ဗျာ”

သူမသည် ကျသွားသော ပြောင်းဖူးကို ကောက်ယူခိုက် လူရွယ်သည် ဆွဲခြင်းကို မယူလိုက်သည်။ ။

“တော်တော်လေးတာပဲ။ မမ ဒါကြောင့် ယိုင်နေတာကိုး။ ကျွန်တော် နောက်က မြင်နေရတာကြာပြီ ခင်ဗျာ”

လူရွယ်သည် ပြောင်ပြက်ပြက်လည်း မဟုတ်ဘဲ လေးလေးစားစားနှင့် ရှုန်းလက်စွာကလေးပြော၍ ဆွဲခြင်းကို ပေါ့ပါးစွာမ၍ ရှေ့မှ သွားနှင့် လေတော့သတည်း။

သီတာဇင်သည် သူနဲ့ဘေးက တွဲယှဉ်လိုက်မလာသော လူရွယ်၏ သိတတ်ပုံကလေးကို ကျေးဇူးတင်သွားရသည်။ ။

သို့တိုင်အောင်ပင် စောစောက မိမိနှင့်လူရွယ်တို့ စကားပြောနေကြသည် ကို လူတွေများ မြင်သွားမှ ဖြင့်ဟူ၍ တွေးတောပူပန်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ရသေးသည်။ ။

“တော်ပြီ တော်ပြီ၊ အဲဒီနား ချထားတော့”

လူရွယ်သည် ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် ရှေ့မှ အတော်လှမ်းလှမ်း သွားနေပုံကိုကြည့်ရင်း သီတာဇင်မျက်နှာလေးသည် ပြုံးလွန့်လွန့် ဖြစ်သွားရသည်။ ။

မိမိတို့ နေသော ဂျူးပလက်စ်တိုက်များ အနားသို့ ရောက်သော် လူရွယ်သည် ဆွဲခြင်းကလေးကို ‘ဒီမှာ ထားခဲ့မယ်နော်’ ဟု ဟန်အမူအရာနှင့် ခေါင်းကလေးဆတ်ပြရင်း ပလက်ဖောင်းတစ်ဖက်သို့ ကူးပြေးသွားလေတော့သတည်း။

သီတာဇင်စိတ်ထဲတွင် ထိုလူရွယ်ကလေး၏ တကယ့်ကူညီချင်စိတ် သက်သက်နှင့် ကူညီသွားကြောင်းကို ကျေနပ်စွာ နားလည်လိုက်ရလေ

တော့၏။

ဆောင်းမိမယ်နှင့် အပြေးသမားလေးတို့ ၏ ပဏာမတွေ့ဆုံခန်းပင်
တည်း။

*